

1.

Haar hersens begonnen te ontwaken, haar ogen waren nog dicht en toen ze langzaam door een kiertje van haar wimpers naar het raam keek, zag ze dat het nog nacht was. De maan stond aan een heldere hemel en haar stralen verlichtten de kamer alsof het een vrolijke nacht was. Helder licht zorgde er bij Anna altijd voor dat ze zich gelukkig en ontspannen voelde. Nu dus niet.

De gebeurtenissen van de vorige avond hadden hun sporen achtergelaten. Het leek wel of haar oogleden twee keer zo dik aanvoelden als anders. Die pijn in haar hoofd was niet te harden, het bonkte en het maanlicht was niet te verdragen. Nog nooit had ze dit meegemaakt, misschien wel eens gezien in een film, maar in het echt nooit. Ze wreef haar ogen uit, zocht naast zich naar haar bril, zette die op en zag op de wekker dat het pas iets na twee uur was, en toch was ze klaarwakker.

Een paar uur eerder was ze uit school thuisgekomen. Ze noemde het school, maar het was een avondcursus. Via een moedermavo, die in de zestiger jaren in het leven werd geroepen om vrouwen de gelegenheid te geven zich te ontwikkelen los van het huishouden kon je met deeltijdcertificaten streven naar een Havo of Gymnasium diploma.

Toen hun oudste dochter Jeannet naar de middelbare school ging, kon je als ouder ter kennismaking een

proefles bijwonen. Anna hoorde de leraar Latijn vertellen over de vooruitstrevende cultuur in de eeuwen rond het ontstaan van de jaartelling. Er ontstak een vlammetje dat al gauw veranderde in vurig enthousiasme.

Ze kwam thuis van de avondcursus en zag dat de auto van Joost niet in de garage stond, maar heel dicht bij het open staande hek. Ze kon zelfs het pad niet oprijden.

‘He, wat heeft Joost zijn auto raar geparkeerd,’ dacht ze. Haar cursus duurde tot kwart over negen, daarna een half uurtje rijden en dan lekker samen op de bank nog een drankje en de dag doornemen.

‘Wat gek’, dacht ze opnieuw, zette haar Peugeot op straat en liep het huis binnen.

‘Hoihoi, zal ik voor jou ook iets te drinken meenemen?’, riep Anna vanuit de keuken.

Joost antwoordde niet en keek haar een beetje vreemd aan toen ze naast hem op de bank ging zitten.

‘Scheelt er iets? Voel je je niet goed?’

Er kwam geen woord over zijn lippen. Op zijn voorhoofd zag ze allemaal zweetdruppeltjes

‘Lieverd, ben je ziek? Het lijkt wel of je koorts hebt. Zal ik wat aspirines voor je halen en een glaasje water?’

Joost schudde alleen zachtjes zijn hoofd.

Grauw en grijs zag hij er uit. Zijn handen lagen op zijn schoot en in zijn ogen leek alle glans te zijn verdwenen.

‘Waarom heb je de auto zo raar geparkeerd. Ik kon er echt niet meer langs.’

‘Ik ga zo weg,’ hoorde Anna.

‘Weg? Waarnaartoe? Heb je een afspraak? Zo laat nog?’

Ze begreep er niets van.

‘Ik moet weg en ik weet nog niet wanneer ik terug zal zijn. Je kunt me niet bellen,’ was alles wat ze te horen kreeg.

Joost stond op, liep de deur uit, stapte in de auto en reed weg.

Anna bleef roerloos op de bank zitten. Een gevoel van ongeloof maakte zich van haar meester. Ze begreep er helemaal niets van.

‘Straks is hij er weer,’ dacht ze.

In bed heeft ze nog een uurtje liggen lezen. Dat deed ze vaker als Joost laat thuis kwam. Hij bleef wel eens hangen in de kroeg als het gezellig was met vrienden.

Gelukkig had hij geen slechte of agressieve dronk, daar hoefde ze zich nooit zorgen over te maken. Joost had een vriendelijk karakter, hij zocht altijd naar oplossingen als er zich een probleem voor deed. Een ruziemaker? Nee, dat was hij helemaal niet, dat paste niet in zijn aard.

Anna was op tijd wakker, tenslotte moesten de kinderen naar school. Jeannet van dertien, Sophie van acht en Janneke van zes waren al eerder beneden; de kleinsten

zaten in de woonkamer lief te spelen met de Barbiepoppen.

‘Kijk eens, mam, de poppen zitten in de kapsalon, en wij zijn de kapper. Janneke heeft de haren geknipt. Wat vind je ervan?’, vroeg Sophie en toonde een pop met zeer kort geknipt haar.

‘Mm’, zei Anna, ‘hebben jullie ook bedacht dat haar haren nu nooit meer langer zullen worden?’

‘Geeft niks hoor,’ antwoordde Janneke, ‘ik vind dit heel mooi. Waar is papa?’, en keek haar moeder met vragende ogen aan.

‘Heb je gehuild, mama?’

‘Papa moest vanmorgen al vroeg op pad voor een afspraak ver weg.’ Het was een leugentje om bestwil.

‘Kom, we gaan eten, anders zijn jullie te laat op school.’

‘Hallo Paul, is Joost misschien bij jou?’

Uit de zucht die ze aan de andere kant van de telefoon hoorde, dacht Anna te horen dat Paul zou weten waar hij was.

‘Nee, Anna, ik heb Joost al een paar dagen niet gezien. Heeft hij je niet gezegd waar hij naar toe moest vandaag?’

Anna gaf geen antwoord maar zei:

‘Ik bel je later weer, ok?’

Ze had geen zin uit te leggen dat ze belde omdat ze inmiddels ongerust aan het worden was. Joost liet het altijd weten als hij veel later dan gepland thuis zou

komen. Dat hadden ze in het begin van hun trouwen al zo afgesproken, geen geheimen voor elkaar, alles open en eerlijk bespreken.

Ze belde die dag nog een paar mensen, stelde haar kinderen gerust toen die vroegen waar papa zo lang bleef, en ging die avond, net als de avond ervoor, naar bed.

Wonder boven wonder viel ze uitgeput in slaap, niet gestoord door dromen of nare gedachten.

Joost zou gewoon weer thuis zou komen en een plausibele verklaring geven waarom hij weggebleven was en niet had gebeld.

De volgende dag voelde ze zich voortdurend een tikkeltje ongemakkelijk. Er was geen enkele reden om Joost niet te vertrouwen, ze hoefde niet jaloers te zijn omdat hij misschien bij een of andere vriendin zat. Er was in hun hele huwelijk geen enkel moment geweest waarop zo'n gedachte ook maar in haar op kwam.

Joost vertelde keer op keer dat zij echt de enige vrouw was waar hij van hield en met wie hij wilde samen zijn. Dat ze iets dikker was, was voor hem geen probleem. Hij hield ervan om 'iets' in handen te hebben, zei hij altijd.

Dinsdag was haar huishoudelijke dag, de kinderen bleven tussen de middag op school eten en Anna zorgde voor de boodschappen, de was, en bracht een bezoekje aan de bibliotheek. Ze wilde een afspraak maken met Hortense.

Hortense Groen, een jonge vrouw van achter in de twintig woonde samen met haar vader Gijs in een oude melkfabriek. Haar moeder Jeanne woonde het grootste deel van het jaar in Spanje en kwam af en toe een paar maanden terug op het honk bij haar man.

Een paar jaar geleden, toen Hortense voor het eerst haar schilderijen tentoonstelde in een galerie had Peetje, haar zusje, modeontwerpster van extravagante damesjaponnen, een prachtige jurk voor haar ontworpen met daarbij een hoed met een enorme rand. De jurk was gemaakt van een zachte voile, lichtoranje, bij het minste zuchtje wind bewoog de stof als lichte tonen van muziek.

Na het afmaken van de kunstacademie begon ze met schilderen, met als grootste voorbeeld Monet; de kleuren van een tuin in volle zomerbloei wilde ze vangen op het witte doek. Vroeger keek ze de kleuren af in de tuin van de pastorie in haar dorp, maar inmiddels had ze overal zaadjes verzameld en neergelegd in een zacht bedje van haar eigen bloementuin met roze flox, paarse ridderspoor, witte en roze anemonen en donkerrode hortensia. De zaadjes werden bij het leggen verwerkt met een klein handje mestkorreltjes, ze had ooit gelezen dat daarmee de bloemen nog mooier en groter zouden worden. Vanaf de eerste bloemen die in haar tuin groeiden is deze gedachte bewaarheid. Zelfs haar vader vond dat haar bloemen de mooiste waren die hij ooit had gezien.

Genieten van bloemen, verzamelen van zaadjes als ze uitgebloeid waren, en daarna thee drinken in haar glazen

tuinhuis lieten haar gedachten afdwalen naar iets lekkers bij de thee, een lunchgerecht of een bijzonder hoofdgerecht. De taarten werden versierd met bloemblaadjes van viooltjes, Oost-Indische kers of duizendschoon. Vader Gijs was haar eerste proefpersoon, en al gauw dienden meerdere dorpsgenoten zich aan om ook te komen genieten van haar bak- en kookkunsten, zodat het idee ontstond om de gerechten voor een groter publiek bekend te maken. Haar eerste kookboek was geboren, een boek met rundvleesrecepten en een tweede boek met nagerechten en taarten. Op verzoek van vader Gijs allemaal toetertjes, zoals hij ze noemde, met zo min mogelijk suiker, om zijn aanwas van buikvet tegen te gaan.

‘Ik heb een uitnodiging om mijn boek met toetertjes te introduceren in de bibliotheek in Eindhoven, leuk hè. Zaterdagmiddag heb ik een signeersessie bij een boekwinkel in Eindhoven en toevallig is dat vlak bij Anna van Nimwegen, zij is mijn contactpersoon bij de bieb.’

Anna was binnen de kortste keren klaar.

Tijd voor de lunch, maar gek genoeg had ze niet zo’n trek.

‘Waarom belde hij niet?’, hoorde ze haar innerlijke stemmetje zeggen, maar schudde haar hoofd. Niet aan denken, hij komt vanavond vast weer thuis.

Ze maakte een paar boterhammen klaar, kookte een eitje en zette een potje thee.

Trr. Telefoon.

Ze sprong op en rende naar de keuken, waar ze haar mobieltje op het aanrecht had laten liggen.

‘Hallo, Joost?’

‘Goede middag mevrouw, mag ik u iets vertellen over onze aanbieding?’

‘Nee,’ antwoordde Anna, ‘ik heb op dit moment geen tijd, goedemiddag’, en verbrak de verbinding.

Onrustig werd ze hiervan, waarom duurde het zo lang. Als hij maar belt voordat ze de kleinsten uit school moest halen. Die zullen vast en zeker weer vragen of papa thuis is en wat moet ze dan zeggen?

Ze hield er niet van om leugentjes te vertellen, zelfs niet om bestwil.

De gekookte eitjes zijn precies goed, zou Joost zeggen. Altijd een smeuiëge dooier en het wit niet te hard. Lieverd waar ben je toch?

De voorpagina van de krant stond vol koppen over politieke zaken, de komende voetbalderby in Eindhoven, normaal gesproken lekker lezen bij de lunch, maar nu kon ze haar gedachten er niet bij houden. Al die vreselijke oorlogen, dat geruzie in de politiek, het voetballen scheen gezeur, niet belangrijk nu.

Er vielen kleine spatjes regen tegen het raam. Hè, wat vervelend, moest ze de was nog binnenhalen ook, ze had zo gehoopt dat de lakens buiten zouden drogen, er stond vanmorgen een lekker windje.

De sombere lucht zorgde ervoor dat ze zich nog triester ging voelen, ze haalde de lakens van de waslijn en hing ze binnen over de trapleuning, bijna droog.

‘Wat eten we straks?’, vroeg Sophie en gaf haar een handje.

‘Is papa al thuis’, vroeg Janneke.

Anna probeerde zo gewoon mogelijk te doen; ze wilde de meiden niet laten meedelen in haar onrust.

‘We eten sperziebonen met een balletje gehakt, wat vind je daarvan? En papa is nog niet thuis, hij heeft het erg druk.’

‘Ga jij ons dan vanavond een verhaaltje voorlezen?’ vroeg Janneke, ‘ik denk wel dat papa dat goed vindt.’

‘Tuurlijk’, zei Anna.

Vrolijk huppelend liepen ze naar huis, de school was in dezelfde wijk.